

sygn. akt: O/OSD/9/25

Niniejsze orzeczenie jest prawomocne
i podlega wykonaniu od dnia 19.05.2025
19.05.2025
8.08.2025
data

Szczecin
miejsowość

Przewodnicząca Ruchab Mijał
Podpis

Przewodniczącego Sądu Dyscyplinarnego
lub upoważnionego sędziego

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie z dnia 19.05.2025

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie
w składzie:

Przewodniczący: S OSD Laura Mańkowska
Sędziowie: S OSD Elżbieta Grzybkowska
S OSD Rafał Malujda

Protokolant: Celina Ciecierska

do rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu ..... zażalenia p. ....
na postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców
Prawnych w Szczecinie z dnia ..... umorzeniu dochodzenia
w sprawie niezgodnego z zasadami etyki, działania radcy prawnego (.....
wpisanego na listę radców prawnych Okręgowej Izby Radców Prawnych
w Szczecinie.

postanawia

- 1) Na podstawie art. 437 § 1 Kodeksu postępowania karnego w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie;
- 2) Kosztami postępowania obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych w Szczecinie.

G. M.

Mańkowska Ruchab Mijał

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia _____ r. Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie umorzył dochodzenie w sprawie zachowania radcy prawnego _____ polegającego na:

1. niedołączeniu pełnomocnictwa udzielonego mu przez _____, do skierowanej do p. _____ wiadomości e mail z dnia _____;
2. nieudzieleniu p. _____ odpowiedzi na jego wiadomość e-mail z dnia _____
3. posługiwaniu się przez radcę prawnego adresem poczty elektronicznej wątpliwego pochodzenia, odrzucanym przez system antywirusowy, którego używanie nie przystoi urzędnikowi państwowemu;
4. przekroczeniu granic wolności słowa i pisma, poprzez używanie, podczas rozprawy w dniu _____ r. przed Sądem _____, negatywnych określeń w stosunku do p. _____

Z treści uzasadnienia w/w postanowienia wynika, że przeprowadzone dochodzenie dyscyplinarne i materiał dowodowy zebrany w jego toku, w ocenie Rzecznika Dyscyplinarnego, nie dały podstaw do stwierdzenia, że zachodzi uzasadnione podejrzenie, że radca prawny _____ w zakresie zarzucanych mu czynów, dopuścił się popełnienia przewinień dyscyplinarnych tj. zachowań polegających na naruszeniu obowiązków wynikających z przepisów ustawy o radcach prawnych i Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Z rozstrzygnięciem tym nie zgodził się _____, reprezentowany przez adwokata _____

W odwołaniu z dnia _____ r. zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu „obrazę przepisów prawa procesowego – art 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. polegającą na błędnej wykładni tego przepisu i nieprawidłowym uznaniu, że pomimo zgromadzenie dostatecznego materiału dowodowego, uzasadniającego wszczęcie postępowania dyscyplinarnego w przedmiocie możliwości popełnienia przez radcę prawnego _____ wyżej opisanych deliktów dyscyplinarnych, nie zachodzą jednak podstawy do kontynuowania dochodzenia dyscyplinarnego (...)”

W uzasadnieniu odwołania, pełnomocnik p. _____ wskazał, że sprzeciw skarżącego wzbudza pewna nadmierna wyrozumiałość organu odpowiedzialnego za prowadzenie „niniejszego postępowania dowodowego, a świadcząca na niekorzyść radcy prawnego _____”. W ocenie skarżącego niezłączenie, do wiadomości mailowej skierowanej do p. _____ pełnomocnictwa potwierdzającego uprawnienie radcy prawnego do działania w imieniu _____ jak również pozostawienie bez odpowiedzi wiadomości mailowej z dnia _____ r. skierowanej przez skarżącego do radcy prawnego _____ winno być ocenione negatywnie, albowiem takie zachowania nie cechują się wymaganym wysokim stopniem

profesjonalizmu. Skarżący nie zgodził się również z oceną Rzecznika Dyscyplinarnego, że sformułowania skierowane przez radcę prawnego w stosunku do skarżącego w toku rozprawy sądowej, a odnoszące się do sfery osobowości i psychiki skarżącego, mieściły się w granicach dopuszczalnych przepisami ustawy o radcach prawnych i Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Zdaniem skarżącego koniecznym jest w tej sytuacji uchylenie zaskarżonego orzeczenia w celu przeprowadzenie przez Rzecznika Dyscyplinarnego. „dalszych czynności dowodowych zmierzających do ustalenia rzeczywistego przebiegu zdarzeń z udziałem pokrzywdzonego profesjonalnego pełnomocnika występującego w imieniu _____, co jak dotychczas nie zostało kompleksowo uczynione”

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu _____ r. na parkingu kompleksu hotelowego doszło do incydentu z udziałem p. _____ i pracowników _____ mailem z dnia _____ r. skierowanym do p. _____, złożył skargę na zachowanie pracowników spółki żądając przeprosin od pracowników ochrony i zadośćuczynienia. Odpowiedzi na to zgłoszenie, w dniu _____ r. udzieliła p. _____ wskazując na prawidłowość działań pracowników ochrony a tym samym brak podstaw dla udzielenie jakiegokolwiek zadośćuczynienia. Ze stanowiskiem tym, z kolei nie zgodził się _____, czemu dał wyraz w mailu z dnia _____ r. informując jednocześnie, że sprawy nie „odpuści” a sprawą zajmie się jego adwokat. Mailem z dnia _____ r. radca prawny _____ wskazując, że działa w imieniu _____, przekazał p. _____ informację, że po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego dotyczącego incydentu, do którego doszło w dniu _____ r. w kompleksie _____ jego klient nie widzi możliwości kontynuowania dalszej współpracy. Kolejny mail w sprawie skierowany został przez p. _____ do radcy prawnego _____ i zawierał jego trzy roszczenia do _____ Jednocześnie p. _____ wskazał. „Ma Pan i Pański mocodawca 7 dni na realizację powyższego, czyli do dnia _____ r. Po tym terminie mój pełnomocnik procesowy przejmie ode mnie temat”. Żadne z żądań sformułowanych w tym mailu, w określonym w mailu terminie, nie zostały przez _____ spełnione. Ani spółka, ani jej pełnomocnik nie udzielili również odpowiedzi na tego maila. Jak wynika z akt postępowania przeprowadzonego przez Rzecznika Dyscyplinarnego, w dniu _____ r. skarżący skierował do Sądu _____ przeciwko _____ pozew o ochronę dóbr osobistych i zapłatę zadośćuczynienia. Roszczenie oparte było na kanwie zdarzeń, do których doszło na parkingu kompleksu _____ w dniu _____ r. W dniu _____ r. odbyła się rozprawa, w której uczestniczył powód p. _____ wraz ze swoim pełnomocnikiem oraz radca prawny _____ reprezentujący _____ Wyrokiem z dnia _____ Sąd

oddalił powództwo powoda. Również oddalona została apelacja wywiedziona przez powoda od tego wyroku przed Sądem

W toku postępowania sprawdzającego, Rzecznik Dyscyplinarny przeprowadził dowód z przesłuchania radcy prawnego oraz p.

W toku przesłuchania p. sprecyzował zarzut dot. przekroczenia granic słowa przez radcę prawnego, podając, że ten naruszył jego dobra osobiste podczas rozprawy sądowej w dniu r. w ten sposób, że „określił negatywnie moją osobę, padły też słowa o spektrum autyzmu, po urojeniach i o konieczności leczenia się przez mnie. Pan domagał się także od sędziego, aby ten przeprowadził ze mną wywiad, dlaczego ja mieszkam w jak długo tam mieszkam, jaki mam majątek.”

Sąd zważył co następuje;

Zgodnie z treścią art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, radcowie prawni podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych. Zgodnie z art. 3 ust. 2 tej ustawy radca prawny wykonuje zawód ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego. Stosownie do art. 11 ust. 1 ustawy, radca prawny przy wykonywaniu czynności zawodowych korzysta z wolności słowa i pisma w granicach określonych przepisami prawa i rzeczą potrzebą. W myśl art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego radca prawny, mając na uwadze treść roty ślubowania określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami. Z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego wynika, że radca prawny obowiązany jest dbać o godność zawodu nie tylko przy wykonywaniu czynności zawodowych, ale również w działalności publicznej i w życiu prywatnym, a uchybieniem godności zawodu radcy prawnego jest w szczególności takie postępowanie radcy prawnego, które mogłoby zdyskredytować go w opinii publicznej lub podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego. Stosownie do art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, radca prawny zobowiązany jest wykonywać czynności zawodowe sumiennie oraz z należytą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania. Zgodnie natomiast art. 12 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, świadcząc pomoc prawną radca prawny zobowiązany jest z szacunkiem traktować wszystkich klientów, zachować umiar i takt w swoich wypowiedziach oraz powściągliwość w okazywaniu osobistego stosunku do stron i uczestników postępowania, sądu bądź organu, przed którym występuje. Art. 38 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego przyznaje radcy prawnemu, przy wykonywaniu zawodu, prawo do wolności słowa i pisma, przy czym radca prawny obowiązany jest w swoich wystąpieniach zachować umiar i takt.

Odnoszą się kolejno do oceny zarzucanych radcy prawnemu zachowań mających naruszać ww. przepisy Sąd ocenił, że:

1. co do czynu polegającego na niedołączeniu pełnomocnictwa, uznać należy, że okoliczność ta nie jest sporna. Radca prawny przyznał, że nie dołączył do wysłanej wiadomości pełnomocnictwa uprawniającego go do działania w imieniu

Natomiast pełnomocnictwo takie, w dacie sporządzania odpowiedzi posiadał, albowiem udzielone mu zostało ono w dniu _____ r. Sąd zauważa, że de facto ani ustawa, ani Kodeks Etyki Radcy Prawnego nie kreują obowiązku dołączania pełnomocnictwa, przy pierwszej czynności przedsądowej. Niewątpliwie natomiast radca prawny nie okazując pełnomocnictwa drugiej stronie, musi liczyć z żądaniem wykazania swojego umocowania, w przypadku, gdy adresat takiej czynności zakwestionuje skuteczność dokonania czynności. W niniejszej sprawie, adresat z takim żądaniem nie wystąpił, a co więcej, jak wynika z treści prowadzonej korespondencji, nie tylko nie zakwestionował skuteczności czynności, ale jak wynika z użytej przez niego w mailu formuły „ Ma Pan i pański mocodawca 7 dni” nie miał też żadnych wątpliwości co do uprawnienia p. _____ do działania w imieniu i na rzecz _____ ym samym należy zgodzić się z oceną dokonaną przez Rzecznika Dyscyplinarnego, że brak jest podstaw dla uznania, że radca prawny _____ swym zachowaniem popełnił delikt dyscyplinarny.

2. W zakresie czynu polegającego na nieudzieleniu odpowiedzi na maila skarżącego z dnia _____ r., również ten fakt jest przyznany przez radcę prawnego. Ocenic zatem należało, czy zachowanie takie należy zakwalifikować jako delikt dyscyplinarny rozumiany jako działanie niezgodne z prawem, zasadami etyki zawodowej czy dobrymi obyczajami, czy też czyn ten nie wyczerpuje znamion deliktu dyscyplinarnego. Co należy zauważyć, w mailu z dnia _____ r. p. _____ wprost wskazał datę, do której oczekiwał będzie, nie tyle odpowiedzi od radcy prawnego, co raczej zrealizowania przez niego lub jego mocodawcę sprecyzowanych i zgłoszonych w mailu roszczeń. Jednocześnie p. _____ zastrzegł, że po upływie tego terminu, sprawę prześle swojemu pełnomocnikowi procesowemu. Mail ten zresztą był doręczony również temu pełnomocnikowi. Autor wiadomości jasno zatem dał do zrozumienia jej adresatowi, że po bezskutecznym upływie wyznaczonej daty, spór przedsądowy uznaje za zakończony. Jak wynika z akt sprawy, _____ od początku sporu, stała na stanowisku, że pracownicy parkingu zachowali się w sposób prawidłowy i nie uznawała żadnego z żądań zgłaszanych przez p. _____. Tym samym nie można zgodzić się z zarzutem odwołania, że „nawet jeżeli radca prawny _____ istotnie uznał, że przedsądowa wymiana pism pomiędzy stronami nie przyniesie już żadnych realnych efektów o powinna zostać zakończona, to i tak -nawet w zwięzłej jednozdaniowej wiadomości-powinien bezwzględnie dać wyraz temu przekonaniu, tak aby nie utrzymywać drugiej strony w stanie niepewności co do tego, czy negocjacje są nadal kontynuowane”. Pomijając już fakt, że na podstawie dowodów zebranych w sprawie nie sposób uznać, że pomiędzy stronami toczyły się jakiegokolwiek negocjacje, to niewątpliwie wynika z nich w sposób jednoznaczny, że skarżący w zasadzie już od pierwszej wiadomości otrzymanej od

nie pozostawał w żadnej niepewności w kwestii odmowy uznania przez i, któregośkolwiek z roszczeń zgłaszanych przez niego. Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, dokonaną przez Rzecznika Dyscyplinarnego ocenę zachowania radcy prawnego, za prawidłową.

3. W zakresie czynu mającego polegać na przekroczeniu granic wolności słowa i pisma, poprzez używanie, podczas rozprawy w dniu r przed Sądem negatywnych określeń w stosunku do p. a w szczególności słów o spektrum autyzmu, urojeniach, konieczności jego leczenia się a nadto domagania się od sędziego, aby ten przeprowadził ze skarżącym wywiad co do jego zamieszkania w i posiadanego majątku. Dokonując ustalenia stanu faktycznego oraz oceny zachowania radcy prawnego w powyższym zakresie Sąd przeprowadził, w pierwszej kolejności dowód z treści protokołu rozprawy, która odbyła się w dniu r. oraz treści uzasadnień wyroków Sądów i i II instancji wydanych w sprawie z powództwa) przeciwko których przedmiotem było naruszenie dóbr osobistych skarżącego. Podkreślić należy, że zapis protokołu rozprawy w żadnej mierze nie potwierdza zarzutu skarżącego, aby w jej toku radca prawny wypowiadał, słowa o autyzmie skarżącego, jego urojeniach czy konieczności leczenia. Padają natomiast w mowie końcowej wygłoszonej przez radcę prawnego, słowa o ignorowaniu przez skarżącego faktu, że znajduje się na terenie, na którym obowiązuje regulamin, zasady współżycia społecznego i ogólnie pojmowane reakcje międzyludzkie, jak również o jego wygórowanym ego i wypaczonym postrzeganiu świata. Zupełnie gołosłowne są zarzuty skarżącego, że radca prawny domagał się od sędziego przeprowadzenia wywiadu co do miejsca zamieszkania i majątku skarżącego. Miejsce zamieszkania wiek i zawód, tak powoda jak i wszystkich świadków , co nie powinno uiść uwadze skarżącego, ustala Sąd w ramach procedury określonej w przepisach kodeksu postępowania cywilnego. W żadnym momencie przesłuchania, nie był natomiast pytany, ani przez Sąd, ani przez pełnomocnika strony pozwanej o posiadany majątek.

Dokonując natomiast oceny słów wypowiedzianych na rozprawie przez radcę prawnego a odnoszących się do zachowania skarżącego w trakcie zdarzenia na parkingu, Sąd zauważa, że p. wytoczył przed sądem powszechnym powództwo, którego przedmiotem była ochrona dóbr osobistych. Co do swej istotny udzielenie takiej ochrony jest możliwe wyłącznie w sytuacji gdy naruszenie dóbr osobistych jest skutkiem obiektywnych i racjonalnych ocen, a nie szczególnego przewrażliwienia, szczególnych osobistych przymiotów danej osoby, szczególnego nastawienia szukającego ochrony dla własnej osoby. Jak wskazał Sąd Najwyższy- Izba Cywilna w wyroku z dnia 30 stycznia 2024 r. sygn. akt II CSKP 1578/22 „Przy kwalifikacji określonego prawa jako dobra osobistego należy posługiwać się nie tylko kryterium subiektywnym, lecz przede wszystkim obiektywnym, odwołującym się do ocen przyjętych w społeczeństwie. Zgodnie z poglądem dominującym w doktrynie i orzecznictwie - dobra osobiste postrzegane w kategoriach obiektywnych to wartości o charakterze niemajątkowym, ściśle

związane z człowiekiem, decydujące o jego bycie, pozycji w społeczeństwie, będące wyrazem odrębności fizycznej i psychicznej oraz możliwości twórczych, powszechnie uznane w społeczeństwie i akceptowane przez system prawny. Kryteria obiektywne powinny być uwzględnione zarówno wówczas, gdy chodzi o wyróżnienie określonego dobra osobistego, jak i przy ocenie, czy w konkretnym wypadku doszło do jego naruszenia. Bez określenia rodzaju dobra podlegającego ochronie nie jest możliwe stwierdzenie, że zostało ono naruszone ani zastosowanie właściwego środka ochrony." Rolą zatem pełnomocnika strony pozwanej w tym procesie, było wykazanie tych właśnie osobistych przymiotów powoda, które spowodowały, że uznał on, iż jego dobra osobiste zostały ograniczone, podczas gdy obiektywna i racjonalna ocena zdarzenia do takich wniosków nie prowadziły. W ocenie Sądu zatem, wbrew twierdzeniu skarżącego, sytuacja procesowa wprost wymuszała na pełnomocniku strony pozwanej formułowanie odniesień do sfery osobowości i psychiki powoda w celu wykazania, że jego ocena zdarzenia nie miała charakteru obiektywnego. Zgodzić się zatem należy ze stanowiskiem Rzecznika Dyscyplinarnego, że określenia użyte przez radcę prawnego w mowie końcowej pozostawały w bezpośrednim związku z okolicznościami sprawy i były uzasadnione rzeczową potrzebą procesową. Co należy również podkreślić, analiza treści uzasadnienia wyroków Sądu Powszechnego zarówno I jak i II instancji wskazują, że sfera osobowości i psychiki powoda jak również jego międzyludzkie funkcjonowanie, wbrew twierdzeniu skarżącego, stanowiły przedmiot ustaleń i pogłębionej analizy sądów obu instancji. W uzasadnieniu swojego wyroku, Sąd I instancji wskazuje bowiem, że „Z opisu zdarzenia przedstawionego przez powoda w formie zeznań oraz zeznań świadków wynika, że zachowania jego wskazywałyby, że jest osobą nieneurytową, trzymającą się utartych schematów, reagującą agresją tutaj werbalną, na zmianę rutyny brak możliwości zaparkowania na stałym upatrzonym przez lata miejscu a także zmuszona do kontaktu z osobami obcymi (zamykanie okna samochód, żeby nie podjąć rozmowy) których nie zna i nie ma obowiązku znać” Powód opisał, że miał poczucie, że został napadnięty. Taki rys osobowości można odtworzyć z całej tej sytuacji i może to tłumaczyć zachowanie powoda, lecz je nie usprawiedliwia.”

Mając na uwadze uznać należało, że zachowaniu radcy prawnemu, również i w tym zakresie, nie można przypisać przekroczenia granic wolności słowa i pisma, przysługujących rady prawemu przy wykonywaniu zawodu.

Odnoszą się do żądania pełnomocnika skarżącego, uchylenia zaskarżonego postanowienia „ponieważ skarżący w całej rozciągłości podtrzymuje swoje główne tezy (...) a Rzecznik Dyscyplinarny musi uzupełnić materiały tejże sprawy m.in. o przeprowadzenie dalszych czynności dowodowych zmierzających do ustalenia rzeczywistego przebiegu zdarzeń z udziałem pokrzywdzonego profesjonalnego pełnomocnika występującego w imieniu co niestety jak dotychczas nie zostało kompleksowo uczynione” , Sąd uznał, że żądanie to nie zasługuje na uwzględnienie. Co należy podkreślić, w kwestii dwóch pierwszych zarzutów, okoliczności faktyczne nie są sporne. Fakt, że pełnomocnictwo nie zostało okazane przy pierwszej wiadomości mailowej jak i to, że radca prawny nie udzielił

